

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 29. julij 2019, številka 6, letnik VIII

8

9

Slovo generacije, rojene leta 2004

7

Evropska vas: Nismo se samo razvajali, tudi naučili smo se veliko novega ...

6

4

5

Na obisku v Veliki Polani

Poletna šola v naravi: Zabavno in poučno

3

PŠ Šentrupert: S skupnimi močmi do talnih iger

Tibetanske vaje v šoli

2

Dan prostovoljstva Slovenije

Majska pravljica malo drugače

1

Laž ima kratke noge

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 29. julij 2019, številka 6, letnik VIII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Lara Pavčnik, Tjaša Gorišek, Nika Lapornik, Tia Klenovšek, Janja Verdel, Veronika Padežnik, Anja Selič, Niki Čater, Lea Vrbovšek, Jakob Vrečko, Eva Založnik, Ambrož Rezec, Jaka Brod, Eva Štavn, Luka Lešek, Miha Zupan, Matija Zupan, Neli Ojsteršek, Rene Cverle, Nik Benkič

Naslovnica: Renata Kolšek

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

SLOVO DEVETOŠOLCEV

»Šola nam je dala priložnost, da postanemo samosvoji, vsaj malo bolj odrasli, odgovorni ...«

To besedilo je posvečeno spominom devetošolcev na posebno obdobje življenja, ki se je pred kratkim končalo. Spomin je sposobnost organizma, da si podatke zapomni in jih kasneje obnavlja. Novih spominov o osnovni šoli zagotovo ne bomo več ustvarjali, zato je prav, da ohranimo te, ki smo si jih nabrali v devetih letih.

Šola nam je dala priložnost, da postanemo samosvoji, vsaj malo bolj odrasli, odgovorni, da sklenemo nova prijateljstva, ljubezni ... Šola ni to, kar je, zaradi stavbe, ampak zaradi ljudi v njej. Prav ti so nam namenili ogromno pozornosti, ki smo jo seveda potrebovali. Zato smo jim hvaležni in se jih bomo še dolgo spominjali.

Zbrali smo vse vrste spominov – od prijetnih, veselih, zastrašujočih do mnogih drugih. Prvi spomin na osnovno šolo, ki smo si ga ustvarili, je zagotovo prvi šolski dan. Ta dan je bil eden tistih, ko je bilo novo čisto vse. Ni bil tako strašen, kot smo si ga predstavljali. Pričakali so nas Pika Nogavička, Švigazajček, torta, nekaj novih sošolcev, nove učiteljice in ogromna stavba.

Zanimiv dan je bil tudi tisti, ko smo šli na ogled šole in so nam pokazali skoraj vse. Spomnim se,

kako so se nam vrata petega razreda zdela ogromna in strašna. Tisti dan smo pred zgornjim vhodom šole posadili drevo, ki me spomni na ta dan vsakokrat, ko grem mimo. To je zagotovo eden lepih in zabavnih spominov. Tako se je prvo leto počasi bližalo koncu in tudi mi smo se že navadili na šolo in tudi šola se je vsaj malo navadila na nas. Tako so prišle prve zaslužene poletne počitnice in še in še.

Prišel je drugi razred. Začeli so se branje, učenje majhnih in velikih črk, računanje do sto in še mnoge druge zabavne in tudi malo manj zabavne reči. Spomnim se, da smo si začeli ščetkati zobe. K nam je prišla medicinska sestra. Delila nam je rožnate tabletko, zaradi katerih smo potem hodili po razredu in se smejali roza jezikom ter zobem drug drugega. Tisto leto mi je bil še posebej všeč

OPB, saj smo v njem veliko ustvarjali in se nasploh zabavali.

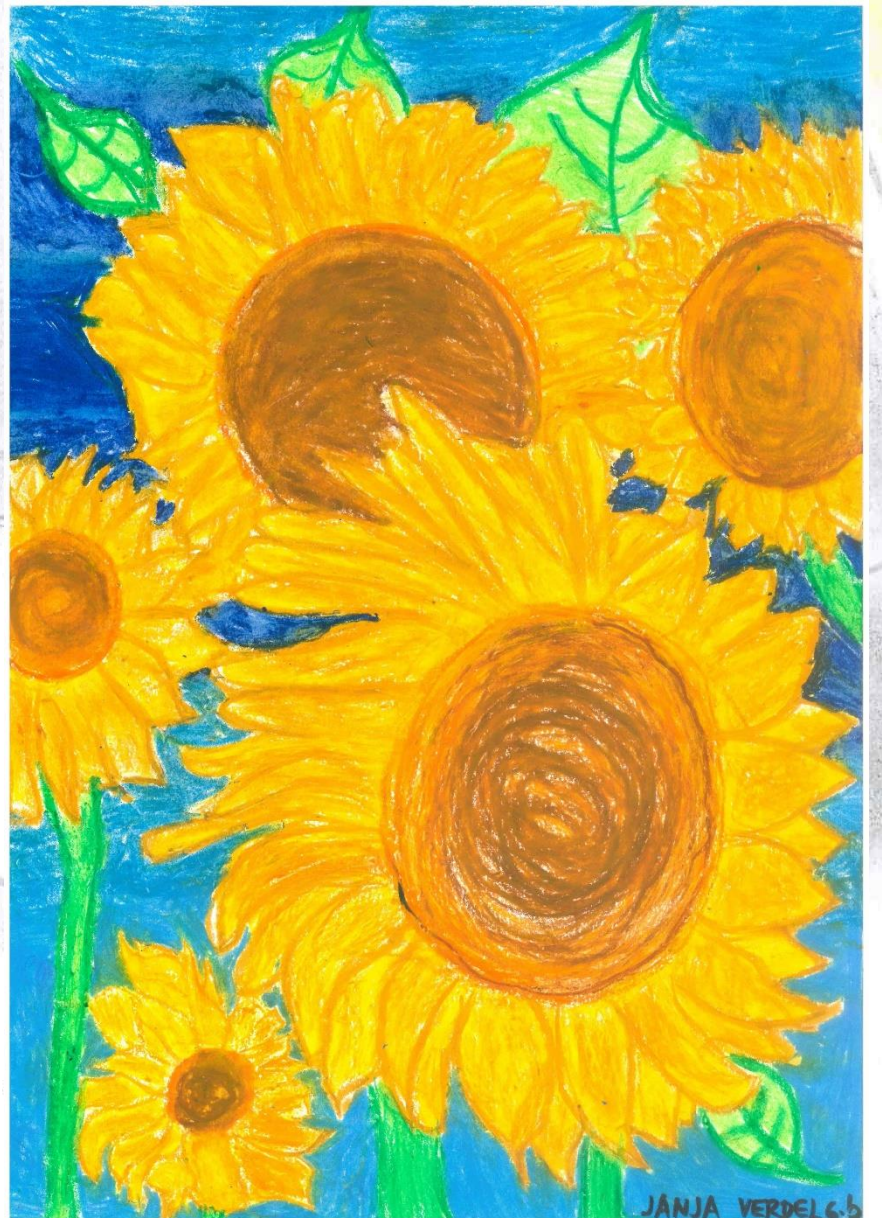
Tretji razred si bom zagotovo zapomnila po upokojitvi učiteljice Vide Zorec, ki je do takrat z nami preživela dve leti in pol. To nas je še posebej pretreslo. Še se je poslabšalo, ko smo spoznali novo učiteljico. Rečemo lahko, da je imela malo drugačne metode od tistih, ki smo jih bili vajeni. Uporabljala je piščalko sredi razreda, imeli smo nekakšno klop za poredne ... A do konca šolskega leta smo se že privadili in smo jo nekako vzljubili.

V četrtem razredu so se začele ocene, ki so nekaterim povzročale večje preglavice kot drugim. Veselili smo se, da ni več jurjevanja. V tistem času nam ni bilo preveč pri srcu. A ko zdaj pogledam nazaj, bi z veseljem še sodelovala. Ostalim predmetom se je pridružila angleščina, ki je nisem preveč dobro sprejela. Družba ter naravoslovje in tehnika sta bila tudi nova predmeta, pri slednjem so bil potrebne ročne spretnosti z lesom, ki jih jaz nisem premogla. Povem vam lahko le, da je imela moja škatlica iz lesa zelo veliko luknjo, ki ni bila preveč zaželeno. Ampak tudi četrti razred smo več kot očitno preživeli.

Sledil je peti razred, zadnje leto razredne stopnje. Verjetno si bom najbolj zapomnila besede učiteljice, ki nas je takrat učila: »Vi ste najslabša generacija v mojih 32 letih učenja.« Tisto leto je bilo tudi v znamenju kolesarjenja. Večina nas je takrat opravila kolesarski izpit. Teoretičen del se je večini zdel izjemno zahteven, praktični je večini uspel zlahka. Praktični del smo opravljali na poligonu v tujem mestu, kar je bilo zelo zanimivo. Spomnim se, da sem tisti dan izgubila telefon in da mi je babi, ko sem opravljala izpit, prinesla smučarsko čelado, kar mi je zelo pomagalo na kolesu. Imeli smo tudi prvo šolo v naravi. V hotelu na Golteh. Učili smo se smučati. Nekateri so seveda obvladali, drugi še ne tako dobro. Tako smo se naučili tudi to. Bila je lepa izkušnja, saj so nekateri prvič zapustili starše za daljši čas. V poletnem času smo v tistih letih radi odhajali na zaključne izlete z OPB na morje. Vedno smo šli v muzej starinskih avtov, v akvarij v Piran in na kopanje. Spomnim se grozljive risanke, ki smo jo vedno gledali, ko smo se vozili tja in nazaj.

V šestem razredu smo že bili veliki. Prišli smo na predmetno stopnjo, kjer nismo imeli pojma, kje je katera učilnica. Ampak smo se znašli. Spet so prišli novi predmeti. Nabrala se jih je že cela kopica. Imeli smo prve proste ure. Priključili so se nam novi učenci z Vrha nad Laškim, premešali so razrede in še in še. Torej nekaj čisto novega. Tisto leto smo vsaj po svojem mnenju postali skoraj odrasli, bolj svobodni in oh in sploh. Super je bilo tudi v drugi šoli v naravi, z nami je bila cela kopica učiteljev. Takrat smo izpopolnili tudi svoje plavalne sposobnosti. Tisti teden v Ankaranu je bilo tudi veliko drame in prepirov, tako da je bilo zelo zanimivo in nam ni bilo dolgčas.

Sedmi razred so zaznamovali izbirni predmeti, ki so bili čista novost. Spomnim se tudi veliko prostih ur, ki so nam bile pisane na kožo. Večino sem jih preživela v knjižnici s prijateljicami. Velikokrat smo bile same in smo »pazile« na knjižnico, ko ni bilo knjižničarke. Takrat je bilo odlično.

Osmi razred je pomenil, da smo že skoraj na vrhu. Takrat je v knjižnico prišla nova knjižničarka, ki je s seboj prinesla kar nekaj sprememb. Na začetku nam ni bila preveč pri srcu, a smo jo kmalu vzljubili in vzeli za svojo. V tem letu smo dobili še fiziko, biologijo in kemijo. Najprej nismo bili preveč navdušeni nad njimi in

večinoma je tako tudi ostalo. Ena od novih učiteljic pa se nam je kljub vsemu težkemu še posebej priljubila s svojim smislom za humor in včasih neklasičnim načinom poučevanja. Tisto leto smo se znebili tudi dveh predmetov, in sicer etike in tehnike. S tem nam je zaradi marsičesa odleglo.

V osmem razredu je prišla na vrsto tudi predaja ključa. Vedno smo si jo radi ogledovali, nato smo naenkrat bili na vrsti mi. Najprej smo bili rahlo živčni, potem se je vse izteklo, kot se je. N žalost ali srečo smo izgubili. V tistem trenutku bi najraje človeka, ki je sešteval točke in dvakrat rekel, da smo zmagali, zaklenili v kakšno omaro, saj je nazadnje določil, da je zmagal nasprotni razred, zato smo morali oditi s prostora za krst. Kljub temu smo se na koncu sprijaznili in ugotovili, da je to lepa izkušnja in še lepši spomin.

Naslednji ponedeljek po predaji ključa je sledila tretja in s tem zadnja šola v naravi. To je bila ena najboljših stvari v osnovni šoli. Odšli smo v začetku junija, ko je bilo vreme že toplo, čeprav je zelo veliko deževalo. S tem se je počasi končal tudi osmi razred.

Postali smo najstarejši. Začeli smo svoje zadnje leto. O njem bom zagotovo rada pripovedovala tudi svojim vnukom. To leto si bom zapomnila po mnogo lepih, brezskrbnih, veselih trenutkih. In tudi nekaj malega trdega dela. Spomnim se pohoda na Mrzlico, ki je bil zelo zabaven, vaje za valetu, knjižnice, raznih izletov s krožki, Seveda ne smemo pozabiti valetu in tudi zaključnega izleta ter še tisoče majhnih stvari, ki so me osrečevale vsak dan sproti in so to leto delale posebno.

Osnovna šola je za vse kraj lepih spominov. Želim si, da bi moji spomini na ta čas bili večni.

*Lara Pavčnik, risbi Tia Klenovšek,
Janja Verdel*

VALETA

Slovo generacije, rojene leta 2004

Valetu. Dan oziroma prireditiv, ki se zgodi ob koncu osnovne šole. Trenutki, spominjajoči na film, v katerem se vse pravljичno konča. Pleše se, poje, govori, smeje, joče ... Veselijo se je vsi in res vsi. Predstavljamo si jo kot dan, ko bodo vsi videti kot iz nebes, ko bo vsaka točka prelita s čustvi, da ne veš, ali bi se smejal, jokal od sreče, veselja ali žalosti. Ampak kaj bi vam to pripovedovala, saj ste verjetno o tem razmišljali enako kot jaz. Letos je prišlo leto, ko je ta dogodek doživela, preživela, načrtovala generacija, rojena večinoma leta 2004.

Priprave so se začele že daleč nazaj z našimi predstavami o valetu. Dejanske priprave so se začele konec marca. Zbralo se nas je kar nekaj zelo zagrelih in malo manj zagrelih predstavnikov razredov. Vse skupaj nas je s predlogi, z idejami in obveznimi deli seznanjala knjižničarka Mojca Povše. Na začetku je bilo v naši ekipi še nekaj razredničark, a potem ko so ugotovile, da imamo vsi polne glave idej, so nam pustile svobodo. Začeli smo ustvarjati program popoldneva, katerega zvezde smo želeli biti. Seveda kot se tudi za našo generacijo spodobi, so se tudi tu kresale iskre in so se vneli nekateri prepiri. A smo jih s pomočjo knjižničarke in meditacije uspešno rešili, da je bilo za obe strani ustrezno. Takrat smo se tudi odločili, da bodo rdeča nit naše valetu spomini. Izbrali smo nekaj najbolj izstopajočih.

Na primer ljubezen do petja, plesa, geografije, glasbe, ritma in zabave. Na vse pretege smo se trudili, da bi jih čim bolj lepo in pristno zapakirali v program popoldneva, ki ga ne bomo pozabili. Za valetu smo potrebovali še nekaj dodatnega gradiva, zato smo morali posneti dva kratka videa, ki sta odlično izpadla na valetu. Seveda smo se morali naučiti še nekaj pesmi. Ne smemo pozabiti na plesne vaje. Imeli smo jih ob sredah. Veliko se je bilo treba naučiti, a kljub temu so bile zelo zabavne in polne smeha.

Tako kot so potekale skupinske priprave, so potekale tudi osebne. Nekateri so začeli malo prej, nekateri tik pred zdajci. Treba je bilo najti obleko, čevlje, se odločiti za pričesko, dodatke in soplesalca. Tako je bil 14. junij pred vrati in takrat

so se začele vse generalke. Najprej so bile za govorce oziroma napovedovalce. Sledile so tudi skupinske. Generalke niso bile preveč up vzbujaajoče, da bo to najboljša valeta vseh časov. Ampak se je vse skupaj uredilo dokaj gladko.

Tako se je v petek, 14. junija, ob 17.00 začela naša valeta. Iz avle pred dvorano v Thermani smo na oder prišli s svojimi soplesalci. Postavili smo se v vrste in začeli naj bi s četvorko. Takrat je sledilo prvo presenečenje večera, in sicer začeli smo z račkami.

Tistimi, ki jih poznamo prav vsi. Ta zabaven otročji ples takrat je vsaj mene zelo sprostil. Po mojem mnenju je ozračje dodobra sprostil. Od tu naprej je sledila četvorka in za njo še ostali plesi. Plesali smo na ritme tanga, bluz, tako dunajskega kot angleškega valčka in čačaca. Zaplesali smo tudi s svojimi starši. Po krogu razporejeni smo odplesali na še zadnjo plesno pesem.

Tako se je začel drugi del valeta. Začeli smo s filmčkom, pri katerem smo sodelovali vsi. Peli smo prirejeno pesem Smisel življenja. Besedilo je govorilo o nas in naših navadah. Sledil je govor ravnatelja. Sledila je glasbena točka, za katero so poskrbeli Debrčani. V njej je bilo predvsem veliko domače glasbe. Sledila sta podelitev spričeval in obdarovanje razredničark. Zdaj so na vrsto prišle naše neizmerno pametne in izučene geografske izjave. Ob tem je bil še računalniški prikaz, kako izgleda naš planet zdaj. Lepo so nas presenetili debrski

fantje s tolkalno točko. Uporabili so žlice, vilice, pladnje, strgala, posode in druge kuhinjske pripomočke. Sledili sta dve plesni točki, in sicer Debrčanke s koreografijo šolskega festivala in učenke glasbene šole s kratko plesno točko. Sledili sta še solo točki Mihaele in Jožice, pomagale so jima pevke mladinskega pevskega zbora. Podeljeno je bilo tudi priznanje za izjemne dosežke, učenka naše šole je na nacionalnih preizkusih znanja dosegla skupno povprečje nad 80 odstotkov. Nadaljevali smo v duhu odličnih

učencev in tako so po zlati znak Primoža Trubarja prišli mnogi učenci, ki so se vsa leta trudili in imeli povprečno oceno nad 4,5. Posebno priznanje sta osvojili tudi učenki, ki sta ime naše šole ponesli daleč naokoli. Tako se je prireditvev bližala koncu in sledili sta še zaključni pesmi. Prva je bila na vrsti Najboljši letniki, sledil je zaključni govor. Potem je sledila druga zaključna pesem, in sicer Vsi za enega. Ko se je pesem končala, so se začeli tudi mnoge solze, a tudi nekateri nasmehi.

Nasmehi niso bili zato, ker svojih sošolcev ne bomo več videvali, ampak ker se je tako lepo preživeto obdobje bližalo koncu in smo bili veseli za trenutke, ki smo jih skupaj doživeli in smo za njih zelo hvaležni. Seveda ni to konec vsega. Sledil je še »after party« v Šmoclu, na katerem smo se nadvse zabavali. Po vsej verjetnosti se bomo vsi videvali še na vlaku ali avtobusu in še kje drugje. Pravi prijatelji pa seveda ostanejo še za mnoge dni. Upajmo, da nas je takšnih čim več.

Lara Pavčnik, risba Veronika Padežnik

Veliko se je bilo treba naučiti, a kljub temu so bile plesne vaje zelo zabavne in polne smeha.

EVROPSKA VAS 2019

Nismo se samo razvajali, tudi naučili smo se veliko novega ...

V sredo, 8. maja, je bil na Glavnem trgu v Celju zaključek projekta Evropska vas 2019. Kaj sploh je Evropska vas? Je projekt, ki je zasnovan na osnovni ideji spoznavanja držav Evropske unije ter njihovih kulturnih, etničnih, zgodovinskih in geografskih posebnosti. Ustanove – bilo jih je kar 34 – med katerimi so bili osnovne in srednje šole ter vrtci z območja celjske regije, so predstavile izbrano državo. Tej državi v čast so pripravili barvite izdelke z motivi izbrane dežele, različne kulinarčne dobrote, da so si obiskovalci dobro predstavljali, kakšen okus ima predstavljena pokrajina. Stojnice je spremljal tudi oder, na katerem se je imela priložnost predstaviti vsaka sodelujoča ustanova.

Na ta pomladni sva se ob pol osmih zjutraj srečali z učiteljico in vodjo projekta Evropska vas v naši šoli Tatjano Kantardžić. Z njo sva iz zbornice najprej v šolski kombi odnesli vse izdelke, dobrote, pripomočke in orodje za karseda lepo predstavitev Škotske, ki smo jo letos predstavljali v naši šoli. Imeli smo nemalo težav z logistiko. Potrebovali smo kar dva šolska kombija, saj je bila scena enostavno preobsežna za enega. Natovorjeni smo se ustavili še v Debru, kjer sta se nam pridružili dve učenki osmega razreda. Nismo našli nobenega prostovoljca iz fotografskega

krožka, da bi fotografsko obeležil ta dogodek, zato je mentor krožka Andrej Gobec kar nam prepustil fotoaparata.

Prispeli smo v Celje, kjer se je mesto že prebujalo v sončnih žarkih. Bilo je dokaj mrzlo, a kljub temu se učenci in učitelji, ki so postavljali stojnice, niso pustili motiti. To smo naredili tudi mi, takrat pa se nam je pridružila tudi učiteljica Klaudija Košenina. Potrudili smo se, da je naša stojnica izgledala karseda dobro in izvorno. Poigrali smo se tudi z obešanjem bršljana na naš kartonast model gradu. Gradov namreč na Škotskem ne manjka. Tako kot drugi obiskovalci smo se razveselili učiteljičinih piškotov in peciva, značilnega za ta del Velike Britanije.

Prireditve se je začela ob enajstih, do takrat pa so prispeli vsi sodelujoči v projektu. Dogajanje na odru so začeli instrumentalisti in pevka Gimnazije Celje – Center s slovensko in z evropsko himno. Sledil je govor koordinatorskega projekta Aleksandra Verhovška, pozdrav župana Mestne občine Celje Boštjana Šrota in slovenskega evropskega poslanca Alojza Peterleta ter pozdrav ministra za izobraževanje, znanost in šport dr. Jerneja Pikala. Nato so se začele predstavitve posameznih predstav s točkami. Videli smo vse – od pevskih, plesnih in instrumentalnih nastopov, značilnih za predstavljeno državo. Najprej so se predstavili naši najmlajši, sledili so osnovnošolci, zaključili pa srednješolci.

Barve naše šole so zastopali plesalke iz podružnice Debro in mlajši del mladinskega pevskega zbora pod vodstvom Mateje Škorja. Na stojnici sta nas poleg nje obiskala tudi ravnatelj Marko Sajko in podravnateljica Karolina Teršek. Našo stojnico so z užitkom pogledali tako oni kot vsi drugi obiskovalci, posladkali so se tudi z že prej omenjenimi dobrotami. Novinarki sva z

veseljem obiskali tudi druge stojnice. Še posebej se nama je vtisnila v spomin šola, ki je predstavila Švico. Tam so delili znan sir in koščke čokolade Toblerone. Vse stojnice so bile pohvale vredne.

Čez dan se je vreme otoplilo in tudi sonce nas je prav lepo pogrelo, kar je na ulice privabilo veliko obiskovalcev. Vendar nič ni večno, zato se je tudi naše druženje počasi končalo. Ko smo pospravili

izdelke, smo kar dober čas čakali naš prevoz zaradi nekaj nesporazumov med hišniki in učiteljico. Kljub temu smo varno pripeli nazaj v Laško, ta dan pa si bomo vsi zagotovo zapomnili kot zelo lepo preživeto dopoldne v knežjem mestu. Pri tem se nismo samo razvajali, tudi naučili smo se veliko novega o sočlanih Evropske unije.

Lara Pavčnik, Tjaša Gorišek

FOTOREPORTAŽA

V znamenju Škotske

Tjaša Gorišek in Lara Pavčnik

EVROPSKA VAS

Škotska v malem

V naši šoli je celoletni projekt Evropska vas ponudil različne dejavnosti. Na nižji stopnji so učenci prebirali škotske pravljice in nato v povezavi z njimi ilustrirali, starejši učenci so jim predstavili državo Škotsko. Na ta način so učenci višje stopnje imeli priložnost, da so pokazali svoje znanje, hkrati so se povezovali z mlajšimi učenci.

2. februarja je bil tehnični dan na temo Evropska vas – Škotska. Učenci so na nazoren način spoznavali to zanimivo državo. Razdelili smo jih v različne tematske skupine. Spoznavali so Škotsko z zgodovinskega in geografskega stališča, škotske gradove, pokrajine, pisatelje, kulinariko, modo, ljudske igre, noše, legende, znane osebnosti, delovanje parnega stroja (ki so ga tudi izdelali), angleške besede, plese, pesmi ... Na koncu so predstavili izdelke, zapeli škotsko pesem in nanjo tudi zaplesali ter se posladkali s škotskimi dobrotami. Zaključek je popestril glasbenik Mitja Mastnak, ki nam je predstavil značilno škotsko nošo in dude ter nam tudi zaigral nanje.

Dejavnosti so potekale po posameznih krožkih, sodelovali so tudi pevski zbor in plesalci. V prijetnem vzdušju projekta Evropska vas smo se spomnili lanske države Poljske in glavnih likov Loleka in Boleka. Takrat je nastal tudi kratki film, kako sta Lolek in Bolek »odpotovala« na Škotsko.

Projekt nam omogoča, da spoznavamo državo na drugačen način, in sicer praktično, zanimivo in igrivo. Na ta način pridobljena in doživeta znanja učencem lažje ostanejo v spominu.

Tatjana Kantardžić

Naša šola je v preteklih letih v okviru Evropske vasi predstavila že kar nekaj držav.. Med drugim Francijo, Slovaško, Nizozemsko, Luksemburg ... Naslednje leto bo prišla na vrsto Belgija.

TURISTIČNI KROŽEK

Na obisku v Veliki Polani

Na zaključnem tekmovanju turističnih krožkov v Mariboru smo na žrebanju dobili turistično nagrado Obisk dežele štrkov v Veliki Polani.

Ker s turističnim krožkom OŠ Miška Kranjca Velika Polana tudi sicer sodelujemo že več let, smo našo nagrado združili z obiskom turističnega krožka. V njihovi družbi in ob vodenju turistične vodnice njihovega turističnega društva smo preživeli čudovit dan.

Slavica Šmerc

LIKOVNI IZDELEK

ANJA

Anja Selič

POLETNA ŠOLA V NARAVI

Zabavno in poučno

Vsi v razredu smo se že od začetka leta veselili šole v naravi, ki nas je čakala junija. Šola v naravi je bila v Ankaranu in tja smo odšli že v nedeljo ter se vrnili v četrtek. Petek smo imeli prost in smo lahko doma počivali.

Med vožnjo proti morju so nam na avtobusu razdelili učne liste, ki smo jih morali sproti reševati. Učitelj nas je poučeval o geografiji Slovenije in opisoval kraje ob poti. To mi je bilo všeč, saj smo imeli polne roke dela in nismo samo gledali v telefone. V Ankaran smo prispeli tako hitro, da smo se lahko še pred kosilom in nastanitvijo v sobe sprehodili do obale. Kako se bomo razdelili po sobah, se ni bil problem dogovoriti. V sobi sem bil s Tilnom, z Anejem in Galom.

Jutro se je začelo s telovadbo, ki nas je prebudila. To se mi je zdelo prav, ker bi drugače bili še cel dan zaspani.

Vsak dan smo dopoldne in popoldne plavali ter se učili. Učili smo se razne stvari, ki nam bodo v življenju koristile. Povedali so nam nekaj o orientaciji, morskih organizmih, kako narediti splav. To učenje je bilo bolj sproščeno in zabavno. Najbolj sem se zabaval, ko smo v morju iskali živali in smo našli morskno vetrnico. Zadnji dan smo imeli orientacijski pohod. Na tem pohodu sem užival, ker je bilo treba raziskovati okolico. Na bazenu smo vadili različne tehnike plavanja. V plavanju smo se izboljšali čisto vsi in

osvojili bronaste, srebrne in zlate delfinčke. Meni je uspelo osvojiti zatega delfinčka. Zadnji dan smo si zaslužno vzeli prosto in se kopali v morju. Voda na srečo ni bila hladna in smo se lahko dolgo igrali v njej.

Vsak večer smo po večerji odšli na pohod ali na travnik. Enkrat smo se odpravili na vrh griča, ki je bil čisto blizu Italije. Drugič pa na školjčišče, kjer so nekateri nabirali školjke za spomin. Na travniku smo se lahko igrali veliko iger. Igrali smo namizni tenis, badminton, nogomet, si podajali žogo. V tem sem užival, saj smo lahko počeli, kar smo želeli in ob tem pokurili nekaj kalorij, ki smo jih dobili s sladkarijami.

V ponedeljek smo za celo dopoldne odšli v Piran. Najprej smo si ogledali morske živali v akvariju, nato smo imeli nekaj prostega časa. V akvariju sem prvič videl ribo z modrimi očmi, najbolj pa so se mi v spomin vtisnili v spomin mali morski psi. V prostem času smo si s prijatelji ogledali mesto ter se v kavarni osvežili s sokom in sladoledom.

Čeprav je bilo v šoli v naravi zabavno in poučno, sem se veselil odhoda domov.

Niki Čater, foto Daniela Čalušič

Pestri dnevi na Obali

V nedeljo, 2. junija, sem se zbudila. Ob 7.00 in me je ati peljal na avtobusno postajo, ob 8.00 smo odšli izpred šole v Debru.

Po poti smo reševali učne liste (iz Laškega do Ankarana), ki nam jih je razdelil učitelj Andrej Gobec. V Ankaran smo prišli približno ob 11.00 in smo še uro čakali, preden smo šli na kosilo in v svoje sobe. Po kosilu so nam učitelji razdelili ključe od sob. V sobi sem bila z Natašo, Nino in Zalo. Imele smo sobo 308.

Najprej smo vse razpakirali iz kovčka in imeli počitek, potem smo odšli na plavanje. Tam smo bili uro in pol. Po plavanju smo imeli dejavnosti na kopnem in potem dobro večerjo. Potem smo odšli na sprehod na kraj, ki je bil le 200 metrov oddaljen od meje z Italijo. Zvečer so učitelji približno ob 22.00 prišli pobrat telefone in ključe od sob.

V ponedeljek zjutraj so nas učitelji prišli buditi približno ob 6.50 in smo se športno oblekli za jutranjo telovadbo, ki smo jo imeli na pomolu. Nato smo šli v Piran. Tam smo si ogledali akvarij in kupili spominke ter sladoled. Ko smo prišli v Ankaran, smo šli na kosilo in po kosilu smo imeli počitek.

Odšli smo v bazen in potem smo v morju raziskovali organizme (alge, polžke, školjke, morsko solato). Po večerji smo imeli športne dejavnosti.

V torek zjutraj smo imeli jutranjo telovadbo, zajtrk, plavanje, dejavnosti na kopnem ... Po

kosilu smo imeli počitek, nato plavanje in spet dejavnosti na kopnem. Potem ko smo končali dejavnosti na kopnem, smo odšli na večerjo. Po njej smo se odpravili do školjčišča, kjer smo nabirali školjke.

V sredo smo se zjutraj zbudili, odšli na jutranjo telovadbo in na zajtrk. Po zajtrku smo imeli plavanje in dejavnosti na kopnem. Potem smo odšli na kosilo in spet imeli plavanje in dejavnosti na kopnem. Proti večeru smo šli na večerjo in potem smo imeli Talent šov in igre. Ko smo prišli v sobe, smo začeli pakirati. V četrtek nam je jutranja telovadba odpadla, zato smo se zbudili kasneje in nadaljevali pakiranje. Potem smo odšli na zajtrk in nato v morje. V morju smo bili dve uri. Pred odhodom smo imeli kosilo. V Laško smo prispeli srečno ob 17.00. Šola v naravi mi je bila všeč, naučila sem se nekaj novega.

Lea Vrbovšek, foto Daniela Čalušič

»V Ankaranu mi je bilo zelo všeč in zelo dobro smo se imeli«

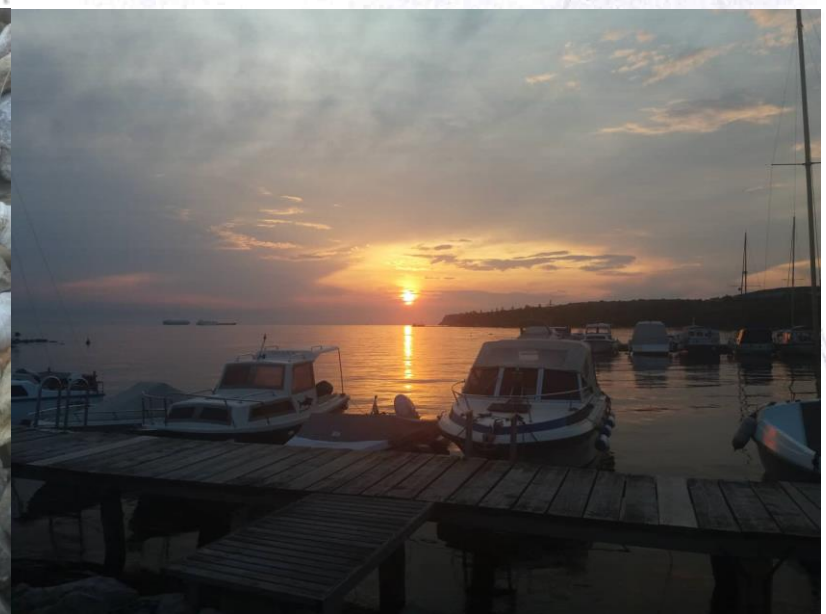
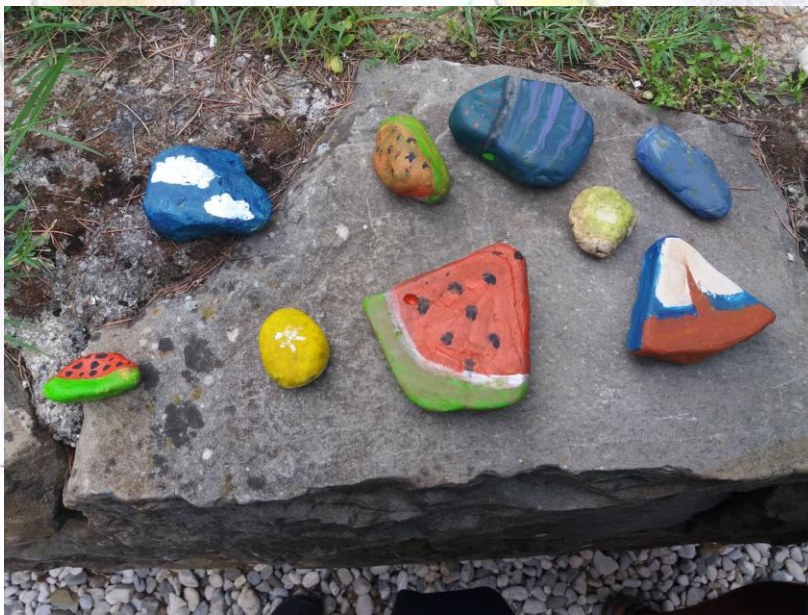
Vsi smo se zelo veselili šole v naravi in končno smo jo dočakali. Juhuhu.

Zjutraj smo se zbudili in odšli v Debro, od koder smo se odpeljali proti morju. Na avtobusu smo se zabavali, zato nam je čas zelo hitro minil. Po dveh urah in pol smo končno prispeli v Ankaran. Tam smo se vsak dan kopali v bazenu, zadnji dan pa tudi v morju. Zajtrki, kosila in večerje so bili kar dobri. sobe so bile lepe in udobne. Zvečer mi je bilo všeč, ker smo dvakrat šli na pohod, dvakrat v

park na različne športe, enkrat pa smo imeli dvoboj v petju. Zelo všeč mi je bilo tudi, ko smo odšli v Piran. Tam smo šli na velik stolp in z njega je bil lep razgled.

V Ankaranu mi je bilo zelo všeč in zelo dobro smo se imeli. Meni najljubše je bilo, ko sem dobil priznanje za zatega delfina in ko smo dobili priznanje za najlepšo sobo ter naše male karaoke.

Jakob Vrečko, foto Brigita Kovač

PŠ ŠENTRUPERT

S skupnimi močmi do talnih iger

V aprilu smo začeli projekt S skupnimi močmi do talnih iger. Kot mnoge druge šole in vrtci smo si tudi mi ob šoli želeli talnih iger. To so igre, ki jih z obstojnimi barvami naslikajo na zunanje talne površine. Uspelo nam je!

Spoštovani starši, babice, dedki, zunanji sodelavci in vsi, ki ste nam bili v oporo pri izpeljavi raznih šolskih projektov. Tokrat se vam iskreno zahvaljujemo za vsak kilogram starega papirja, ki ste ga skrbno zbrali in pripeljali k nam v šolo, za vsak podarjen evro in predvsem za spodbudne besede ob izpeljavi projekta S skupnimi močmi do talnih iger.

Srečni smo, da nam je skupaj uspelo in da od junija 2019 naše igrišče krasijo raznolike in barvite talne igre. Talne igre pripomorejo k spontanemu učenju skozi igro in

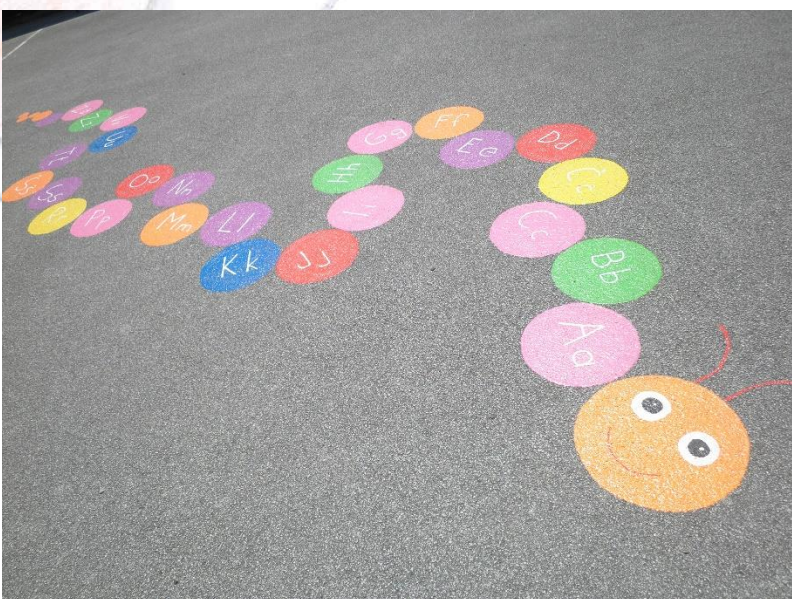
omogočajo sprostitev ter zabavno in kakovostno preživljanje prostega časa.

Iskrena hvala naši izvajalki Petri Leskovšek Lasetsky, ki je s talnimi igrami opremila že mnoge slovenske šole in vrtce. Veseli smo, da je s prefinjenostjo izrisala in barvito poslikala tudi naše igrišče.

Dragi otroci in učenci, talne igre vas čakajo, da zaživijo pod vašimi stopali. Naj bo čas, preživet ob njih, zabaven, poučen in poln ustvarjalnosti.

Še enkrat iz srca hvala vsem sodelujočim v imenu kolektiva PŠ Šentrupert.

Renata Kolšek

PŠ ŠENTRUPERT

Tibetanske vaje v šoli

Z učenci tretjega razreda smo v sklopu projekta **Živim zdravo** izvajali tibetanske vaje pomlajevanja.

Pet tibetanskih vaj ali pet obredov pomlajevanja so preproste telesne vaje, ki so jih tisočletja izvajali tibetanski menihi kot rituale.

Tibetanske vaje pomlajevanja nam vračajo vitalnost in življenjsko energijo, naše telo pa postaja vedno bolj zdravo, elastično in se sčasoma znebi nepotrebnih snovi. Vaditi moramo redno, vsak dan, če je možno, na tešče ali vsaj pred obrokom.

Prvi teden izvajamo vsako vajo trikrat, drugi teden petkrat in tako naprej do enaindvajsetkrat. Dihamo globoko v enakomernem ritmu. Prvi del vaje spremlja počasen vdih, drugi del počasen izdih.

Ljudje na vzhodu, ki izvajajo tibetanske obrede, verjamejo, da to niso samo vaje, ki nam pomagajo krepiti telo in mišice, ampak da delujejo tudi na duhovni ravni.

Tibetanske vaje lahko učinkovito vnesemo tudi v šolski prostor. Z učenci tretjega razreda smo se jih na naravoslovnem dnevu Dan zdravja na igriv način naučili, nato smo jih v naslednjih dneh z veseljem izvajali pred malico. Izvajali smo jih v telovadnici, ob lepem vremenu pa zunaj ob čebelnjaku in medovitem vrtu. Učenci so jih zelo pozitivno sprejeli. Izdelali smo tudi učni list, s katerim so tibetanske vaje predstavili staršem doma.

Tibetanske vaje nudijo učencem gibanje in sprostitev ter so vaje za razvoj boljše zbranosti, strpnosti in samodiscipline. Seveda vaje priporočamo vsem.

Kako dobro bi bilo imeti privzgojene gibalne navade, s katerimi bi po vsakdanjem delovniku znali umiriti telo, svoje misli in duha.

Renata Kolšek

PET TIBETANSKIH VAJ ali PET OBREDOV POMLAJEVANJA

KDAJ? Najbolje zjutraj (pred tem popijemo kozarec mlačne vode).

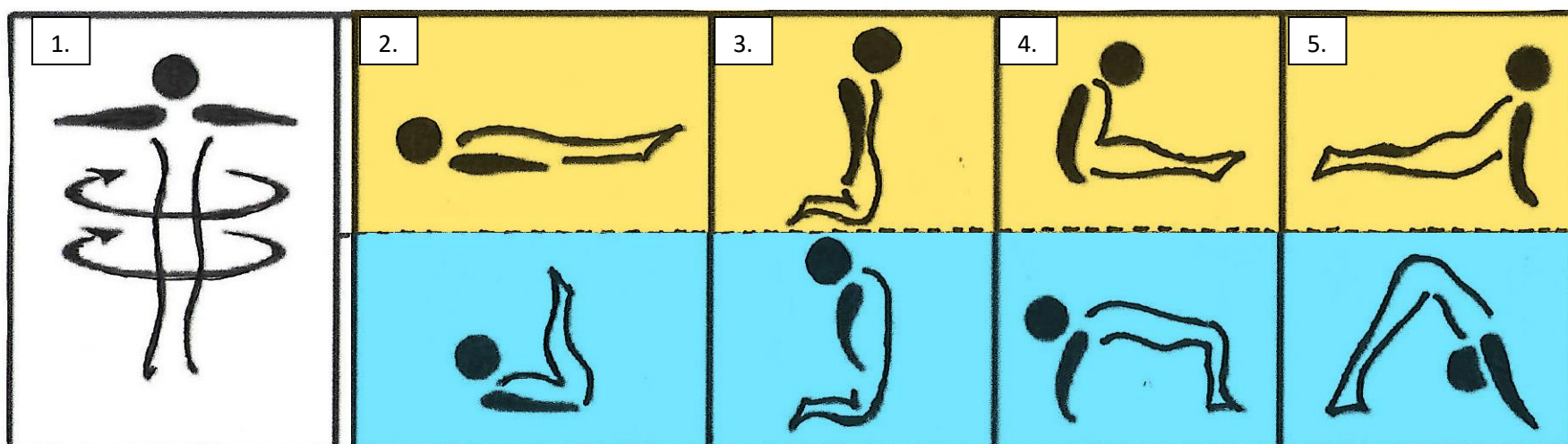
KOLIKO? Prvih nekaj dni vsako vajo 3x, nato postopno dodajamo do največ 21 ponovitev vsake vaje.

UČINKI REDNE VADBE: Boljše počutje, koncentracija in spomin, krepitev imunskega sistema, lepša oblikovanost telesa, vitalnost, dvig življenske energije, mladostnejši videz. Odprava številnih težav (bolečine v vratu, hrbtenici in sklepih, nespečnost, prebavne motnje, prekomerna teža ...).

KAKO? Dihamo skozi nos, jezik je na nebu.

IZDIH: iz sebe damo slabo voljo, napetost, živčnost ...

VDIH: črpamo dobro energijo, srečo, mir, radost ...

NARAVOSLOVNI DAN

Živalski vrt

V četrtek, 6. junija, smo se sedmošolci MŠ Laško in PŠ Debro odpravili v živalski vrt. Zbrali smo se in z avtobusom odšli do Ljubljane.

Ogled smo začeli pri morskih levih (tjulnjih), kjer smo videli odlično predstavo velikih trikov. Skok čez obroč, vrtenje žoge na nosu, skakanje visoko v zrak in še mnogi drugi triki so otvorili naš izlet.

Po tej neverjetni predstavi smo si vzeli odmor in si zraven ogledali nekaj živali, ki jih najdemo na kmetijah. Videli smo race, krave, bika, gosi in koze. Zraven smo videli tudi čudovite lemurje, ki so plezali po drevesih in v habitatih.

Po odmoru smo se ločili in učenci MŠ Laško smo pot nadaljevali h gozdnim živalim, kot so volkovi, risi in medvedi; kasneje tudi k muflonom, gazelam, antilopam in tudi divjim svinjam. Kasneje smo si ogledali gozdne ptice, tudi sove in papagaje pisanih barv. V ribnikih smo videli žabe

in žuželke, ki so pomemben del velikih ekosistemov. Ribniki so bili obogateni z rastlinami in rožami pisanih barv, ki so poudarjale lepote narave.

Veliko gozdnih živali smo našli v habitatih. Videli smo lepe kače, želve, kuščarje, nekaj žab in tudi pajka. Nekateri pisani in lepih barv, drugi skriti s kamuflažnimi barvami. Vsi so bili zelo zanimivi.

Ponovno smo si vzeli manjši odmor na igralih. Pili smo, jedli in se zabavali na trampolinah. Po odmoru smo ogled nadaljevali. Ogledali smo si ježevca, nato žirafe in pave, rdeče pande oziroma mačje pande, slona, zebre, leva in levinjo. Ogled smo zaključili s prikupnimi surikatami. Tako smo se z avtobusom odpravili nazaj v Laško.

O živalskem vrtu

Odprli so ga 10. marca 1949. V njem je približno petsto vrst živali – gre za znane živalske vrste z vseh celin. Posebnost živalskega vrta Ljubljana je, da si obiskovalci, posebej otroci, v okviru delavnic, ki so namenjene predvsem družinam, lahko privoščijo zelo neposreden stik z živalmi. Živalski vrt organizira vrsto vodenih ogledov, programov in občasnih prireditev (na primer taborjenje, fotosafari, oskrbnik/oskrbnica za en dan ...).

Eva Založnik

MŠ LAŠKO IN PŠ DEBRO

Zlato priznanje otroškemu pevskemu zboru Trubadurčki

V soboto, 25. maja, je bilo v Šentjurju v Ipavčevem kulturnem centru regijsko tekmovanje otroških in mladinskih pevskih zborov Od Celja do Koroške. Tekmovanja so se udeležili pevski zbori, ki so na območnih revijah izkazali dober pevski program in kakovostno petje.

OPZ Trubadurčki MŠ Laško in PŠ Debro se je tako najprej predstavil na območni reviji otroških in mladinskih pevskih zborov Pozdrav pomladi v Kulturnem centru Laško, nato na regijskem tekmovanju Od Celja do Koroške. Po določenih kriterijih, ki so predpisani za tekmovanja, so pevci zapeli štiri pesmi: slovensko dvoglasno ljudsko pesem Marija in ptica pevka, Bratovščino Sinjega galeba Marijana Vodopivca, Pesem psa samotarja Benjamina Brittna in Pesem o stari lisici skladateljice Tadeje Vulc. Tričlanska žirija v sestavi Matej Černic, Darinka Ivačič, Primož Kerštan je ob koncu tekmovanja na slavnostni podelitvi podelila priznanja zborovodjem in njihovim pevskim zborom. OPZ Trubadurčki MŠ Laško in PŠ Debro je prejel zlato priznanje.

Najlepše se zahvaljujem vsem pevcem. Hvala Luciji Dobravc, Aneji Tovornik, Veroniki Padežnik, Neli – Eli Guček, Terezi Podkoritnik, Alji Kajtna, Ani Zeme, Sari Salobir, Evi Štavn,

Neži Čepin, Ani Potočnik, Zali Kajtna Poženel, Lini Jakopič, Evi Simonič, Lani Dornik, Klari Kavzer, Martini Juteršek, Nini Jančič, Lari Pikl, Alji Bukovšek, Emmi Šmerc, Mineji Verk, Mihaelu Hrastniku, Ivi Brod, Amelie Dejak, Jerneji Žužek, Anji Gačnkar, Kaji Teršek, Katarini Bergant, Fridi Benedek, Sari Stephanie Hrastnik, Tinkari Weber-Zupanc, Klari Kovač, Lari Bratec. Iskrena hvala Mateji Škorja in Danici Pirečnik.

Tanja Bezgovšek, foto JSKD Šentjur

PROSTOVOLJSTVO

Dan prostovoljstva Slovenije

Vse skupaj se je začelo v oktobrskih dneh. Takrat sem se tudi odločila, da bom imela pouk z oddelkom nižjega izobraževalnega standarda. Te ure sem imela enkrat na teden.

V decembru me je socialna delavka Metka Čulk poklicala v svojo pisarno in mi povedala, da me je prijavila za prostovoljko leta. To se mi je zdela velika čast in sem bila v velikem pričakovanju na ta dan. Do tega dneva sem sodelovala na marsikaterem dogodku. Udeležila sem se urjenja z računalnikom s starejšimi meščani, s prostovoljci iz naše šole smo odšli na dan prostovoljstva v Laškem, pomagala sem pri učenju drugih ... Bližal se je tisti torek v juniju. Dobila sem tudi uradno povabilo na dogodek. Tega dne sem se udeležila s starši, ki so se tudi zelo veselili. Ko je prišel tisti dan, smo se po avtocesti odpravili proti Brdu pri Kranju. Na cesti je bilo nekaj zastojev, vendar smo tja prišli pravočasno. Vstopili smo skozi vrata po prihodu predsednika države. Pokazali smo vabila in odšli do velike in zelo lepe stavbe, v kateri je bila dvorana. Nato smo posedli. Bila je

čisto polna. Napovedovalca sta ob začetku predstavila ministre, ki so bili prisotni, in potem povabila v dvorano predsednika države. Najprej je povedala nekaj besed Anja Fortuna, nato še predsednik Borut Pahor. Sledila je glasbena točka s štirimi vokalisti. Nato so se začele podelitve za najboljše prostovoljce in najboljše skupinsko ter prostovoljno delo. Zatem je ponovno sledila glasbena točka. Ob koncu smo vsi dobili priznanje za prostovoljstvo. Kasneje smo odšli v avlo, kjer so bile postrežene jedi in pijača. Ura je bila že zelo pozna, zato smo kar kmalu odšli domov. Nikoli ne bom pozabila te dvorane, v živo videnega predsednika in tako lepega kraja, kjer smo bili. Res je, da je ob koncu deževalo, ampak to ni nikomur pokvarilo vzdušja. Zelo rada bi se zahvalila šoli, da mi je omogočila to nepozabno izkušnjo.

Nika Lapornik

Foto: arhiv Metke Čulk

Prostovoljno delo je delo, ki ga posameznik po svobodni volji opravlja v dobro drugih. V zameno ne pričakuje nobenega plačila, pomoč nudi tako znanim kot neznanim posameznikom oziroma skupinam, opravlja pa lahko enkratne ali dlje časa trajajoče dejavnosti. Prostovoljno delo ima že dolgo zgodovino, ki se navezuje predvsem na razvoj organizacij, ki niso odvisne od države. Prostovoljec je lahko vsak.

(wikipedia)

KULTURNA ŠOLA

Šole iz okolice Celja spoznavale Laško

V Laškem je bil dan naj kulturnikov. Začel se je v kulturnem centru v Laškem.

Zbrali so se v času pouka in tam počakali na naj kulturnike iz okolice Celja, ki so bili razdeljeni v skupine. Ko so skupine prišle, so udeleženci od učiteljice, ki je vodila ta program, izvedeli, katera bo njihova prva skupina. Učenci so dobili liste, na katere so zapisali rešitve nalog, ki so sledile. Pred začetkom spoznavanja Laškega je vsak vodja (tisti, ki je bil na eni od postaj) prejel nalepke, ki jih je kasneje podelil, ko je skupina pravilno odgovorila na vprašanja. V mestu je bilo devet

postaj: pred kulturnim centrom, na Orožnovem in Aškerčevem trgu, pri cerkvi, cvetličarni, občini, na Valvasorjevem trgu, v parku in pri knjižnici. Ob vsaki postaji so morali rešiti nalogo, ki jim je bila zastavljena (izračunati letnico, ugotoviti žival ...). Ob vrnitvi v kulturni center so tudi oddali liste, ki so jih reševali. Prav tako jih je ob vrnitvi pričakala hrana s pijačo. Za konec dneva so si pogledali predstavo Čarovnija.

Nika Lapornik

MEDGENERACIJSKO SODELOVANJE

Učenje z računalnikom v tretjem starostnem obdobju

Socialna delavka Metka Čulk je mene in sošolko vprašala, če bi sodelovali v projektu s Knjižnico Laško.

Zdela se nama je super priložnost videti, kako potekajo stvari izven šole, zato sva seveda tudi sprejeli. Prav tako sva bili pri tem odsotni od pouka, a le za kratek čas. Ta dogodek je trajal približno dve uri ob ponedeljkih. Na žalost so bili temu namenjeni le trije ponedeljki, ampak je bilo zelo zabavno. Ob koncu prve šolske ure sva odšli

na malico in kasneje v knjižnico. Tam smo si razdelili delo. Učili smo se osnove računalnika: njegovo zgradbo, kako sliko kopirati, nalepiti, kako poslati e-pošto in še mnogo drugih stvari. V šolo sva se vrnila na začetku pete šolske ure. Ta izkušnja mi je bila zelo zanimiva in upam, da bodo tudi drugi imeli možnost biti del nje.

Nika Lapornik

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Majska pravljurna ura malo drugače

Majska pravljurna ura je bila malo drugačna, saj smo se v sredo, 8. maja 2019, zbrali v kotičku čitalnice debrske šole, kjer so otroci lahko sedeli na preprogi in poslušali pravljurno Jakec in čarobni fižolček.

Tudi to srečanje sem začela s pesmico, in sicer s Pavčkovo Kaj je majhno in kaj veliko. Otroci so naštevili, kaj je lahko majhno in kaj veliko. Sledilo je poslušanje pravljurne Jakec je prodal kravico staremu možakarju za pest čarobnih fižolovih zrn. Ko je Jakčeva mama to izvedela, je zrna vrgla skozi okno in čez noč je iz njih zrasel ogromen fižol. Po njem je Jakec priplezal v pokrajino, kjer je živel velikan z zakladom, ki ga je nekoč ukradel staremu možakarju. Jakcu je uspelo z zakladom uiti velikanu

in se vrniti domov. Odtlej sta lahko z mamo srečno živela. Po poslušanju so otroci ob ilustracijah pripovedovali o tem, kaj vse je doživel Jakec in kako bi oni ravnali ob srečanju z velikanom. Pogovarjali smo se še o tem, kaj vse potrebuje fižol za svojo rast.

Tako se je izteklo naše zadnje srečanje v tem šolskem letu. Zaželeli smo si prijetne počitnice in si obljubili, da se vidimo v septembru, in sicer z bodočimi prvošolci v šoli, z ostalimi pa ob pravljurnih urah v vrtcu.

Lidija Toplišek

ŠOLSKI SPISI IN PESMI

Laž ima kratke noge

Zgodilo se je približno dva meseca nazaj. Bil sem v svoji sobi in igral igrice na telefonu.

Nato je prišla v sobo mami in rekla, da bo šla v trgovino, jaz pa bi moral pospraviti hišo in se učiti. Ko je odšla, sem bil zelo vesel, saj sem imel celo hišo zase. Ker se mi ni ravno dalo delati, sem šel nazaj igrat igrice. Ko sem v igrici že skoraj zmagal, se je zgodilo nekaj nepričakovanega.

Poklicala me je mami. Najprej sem bil zelo jezen, nato sem se oglasil. Mami me je vprašala, ali sem že pospravil hišo. Ker je nisem, sem se seveda zlagal. Spet sem šel nazaj igrat igrice. Čez nekaj časa sem se odločil, da bom vsaj malo pospravil, da ne bo mami tako jezna. Medtem je spet zazvonil telefon. Videl sem, da je spet klicala mami. Ko sem se oglasil, je rekla, da je ne bo kmalu domov in da moram pripraviti kosilo.

Čeprav se mi ni dalo, sem vseeno moral. Nato mi je ostalo samo še učenje. To je ena od stvari, ki jih

ne maram, zato sem spet šel igrat igrice. Minila je približno ura, ko se je zgodilo spet nekaj nepričakovanega. Mami je prišla domov.

Hitro sedem na telefon in odprem zvezek ter se delam, da se učim. Ko mami odpre vrata, ni najbolj vesela, saj ni vse tako pospravljeno, kot bi moralo biti. Ko pride v mojo sobo, okamnim in se počasi obrnem s stolom. Nato me mami vpraša, če sem se kaj učil. Rečem, da sem se. V tem trenutku mi prijatelj pošlje sporočilo. Mami takoj reče, naj vstanem. Ko zagleda telefon, je zelo jezna.

Rekla je, naj ji ga dam in da ga ne bom dobil cel teden. Naučil sem se, da je bolje, če ne lažem, saj ima laž res kratke noge.

Ambrož Rezec

Najboljši igralec superdira

Pozdravljeni, moje ime je Milan. Star sem dvanajst let. Živim povsem normalno. Za vas sem napisal to pripoved. Uživajte, ko jo boste brali.

Zjutraj sem se zbudil, ko mi je prijatelj Jakob poslal hologram. Poslal mi je, da gre gledat tekmo najinega najljubšega športa (šport se imenuje superdir). Poslal sem mu hologram, da nimam dovolj kisika v bombi. Kmalu sem prejel njegov odgovor. Rekel je, da se bo tekma kmalu začela. Privolil sem, da pridem. Na poti sem si kupil kisik v bombi (brez katerega žal ne gre, ker je zrak tako onesnažen) in odšel. Tam sva kupila podganji čips in sedla. V superdiru umrejo vsi, ki niso dobri. Zaletavajo se z letečimi ladjami in zmaga tisti, ki preživi. Nato se je zgodilo nekaj izjemnega. Na bojišče je prišel lastnik Zedoha (mesto, ki ni onesnaženo, zato si vsako živo bitje želi živeti v njem, tam živijo le vplivneži) ter rekel, da bo zmagovalec te igre dobil enosmerno vozovnico za Zedoh. Prav tako je rekel, da za igro potrebuje prostovoljca, ki bi zmagal na tekmi. Omenil je, da mu bo vse financiral. Edini sem se javil.

Odvedel me je v garderobo, da so me roboti oblekli in pripravili. Zelo sem se bal. Ko je napočila tekma, so napovedali vse stare veterane te igre, mene pa pozabili. Ostali so se začeli zaletavati med sabo, jaz sem se pa skrtil. Ko smo bili samo še štirje živi, me je Jack Klavec opazil. On je bil najboljši med vsemi. Zaprl sem oči in čakal na konec. V paniki sem začel pritiskati vse gumbе. In delovalo je! Jack se je zrušil pod težo mojih izstrelkov. Kot sem lahko opazil, sva ostala samo še dva. Uničil mi je že raketo in me hotel ubiti, ko se mu je izstrellek narobe sprožil. Zadel je sam sebe. Zmagal sem! Množice so mi vzklikale. Lastnik mi je podaril deset vozovnic za Zedoh. Povabil sem svojo in Jakobovo družino.

Na Zedohu sem bil znan kot najboljši igralec superdira. Tam mi ni bilo treba nositi bombe z zrakom.

Jaka Brod

Učbenik pripoveduje

Neko jutro sem z avtobusom odšla v šolo. Na avtobusu sem se pogovarjala s prijateljico. Ko sem prišla v šolo, sem odšla pred učilnico slovenščine. Pred začetkom ure sem se spomnila, da sem vprašana. Hitro sem odprla učbenik, zvezek in delovni zvezek.

Najprej sem odprla zvezek in ko sem zagledala, kaj vse se moram naučiti, sem ga kar zaprla. Potem sem odprla delovni zvezek in vse v njem je bilo videti veliko lažje. A na koncu vseeno ni bilo, bilo je še težje. Kot zadnji mi je ostal le še učbenik. Odprla sem ga in iznenada je oživel. Tako zelo sem se ustrašila, da mi je padel na tla. Ko sem ga prestrašeno in počasi dvignila, sem ugotovila, da me bo prav on kaj naučil.

Med branjem in učenjem sem tako uživala kot že dolgo ne. Pomagal se mi je naučiti vse, česar nisem znala, mi prepeval pesmi in še več. Ko so se naenkrat odprla vrata učilnice, mi je učbenik

zaželel srečo. V učilnici smo posedli in jaz sem samo upala, da bom dobila lepo oceno.

Ko me je učiteljica poklicala pred tablo, sem vedela, da znam vse. In res je bilo tako, znala sem vse od a do ž in še naprej do neskončnosti.

Učiteljica je kar obnemela, ker sem vedela vse. Spraševala me je vse za deveti razred, deseti, enajsti, dvanajsti ... Po spraševanju bi tako ali tako dobila kar šestko, a ker to ni mogoče, je bilo odlično. Zelo sem bila hvaležna učbeniku, saj mi je priskrbel petico. Kaj veš, mogoče tudi tebi kdaj priskoči na pomoč.

Lea Vrbovšek

Super pero

Bilo je konec počitnic in s staršema smo šli v papirnico starega prijaznega gospoda.

Rabil sem novo pero in gospod mi je ponudil enega res izvrstnega in mama ga je kar kupila. Prvi dan šole nam je učiteljica povedala, da že naslednji teden pišemo test. Ko je prišel ta dan, me je bilo strah, a potem sem se spomnil besed starega gospoda, ki mi je rekel, da je to pero zmožno vsakega testa in da jaz samo ukažem in pero že piše. Po petnajstih minutah testa mi je pero že rešilo test in ko sem videl, kako dobro je pisalo, rekel, da bi lahko s tem napisal ogromno knjig.

dvajset let, sem skupaj spravil svojo prvo knjigo. Ljudje so se tako hitro pišem knjige, in ko me je kdo kdaj kaj vprašal, sem rekel le, da moraš imeti bujno domišljijo. Prišel sem do petdesetih let in razmišljal o koncu kariere. To pero pa je bilo še vedno v brezhibnem stanju. Medtem ko sem pisal svojo zadnjo knjigo, je k meni prišel vnuk in me vprašal, kaj počnem. Nič, sem mu rekel. Ko je odšel, sem dokončal svojo najuspešnejšo knjigo v karieri. Mislil sem, da v sorodstvu nihče ne mara pisati knjig, a po nekaj letih sem vnuku za dvajseti rojstni dan podaril svoje čarobno super pero.

Darila se je res razveselil, ampak rekel je, da misli, da je moj rekord napisanih sto dvanajst knjig edinstven.

Luka Lešek

Zmaga ni medalja

Morda je zmaga viseti na vrhu plezalne stene, morda pa je to petje v ozadju gledališke scene.

Kaj pa, če je zmaga prebrati knjigo z drugo vsebino?

Kaj, če zmaga pomeni povzpeti se višje med oblake?

Kaj, če o zmagi vsak razmišlja drugače?

Eva Štavn

celoten

sem si

In ko sem dopolnil spraševali, kako lahko

Potovanje s časovnim strojem

Neko oblačno noč ob polni luni se je opolnoči zabliskalo in le nekaj tristo metrov od doma je zasvetila modra svetloba.

Hitro sem se oblekel in šel ven, da bi pogledal to čudo. Na nekem parkirišču je bila ogromna ladja. Imela je šest motorjev, prostorno kabino in aerodinamična krila. Izgledala je kot vesoljsko plovilo, a ni bila.

Naenkrat so se zadnja vrata odprla in ven je padel velik skoraj mrtev vesoljec. Izgubil je veliko krvi, kot bi ga napadlo nekaj velikega in nevarnega.

Ker me je res zanimalo, kako izgleda plovilo od znotraj, sem nemudoma vstopil. Notri je bilo veliko naprav. Vse so se mi zdele zelo zanimive, saj česa podobnega še nisem videl.

Ena naprava je bila še posebej zanimiva. Bila je dokaj majhna in oddajala je lepo modro svetlobo, kot sem jo videl zunaj. Na tej napravi je bil gumb, ki me je prav vabil, naj ga pritisnem. Na koncu se nisem mogel več upirati in sem ga pritisnil.

Naenkrat se ladja zatrese, luči se ugasnejo in ladja začne vzletati. To sem hotel preprečiti, zato sem pritiskal različne gumbe, a sem stvar še poslabšal.

Odletel sem tako daleč v preteklost, kot je bilo nastavljeno, kar je bilo pred 65 milijoni let. Prišel sem v čas dinozavrov, in sicer v čas jure.

Rastlinstvo je bilo ogromno in veličastno. Namesto ptic so letali pterodaktili.

Ker je bilo tudi nevarno, sem se hotel vrniti. A ladji je zmanjkalo energije, očitno je je bilo dovolj samo za en časovni preskok.

A zdaj sem bil v precej večjih težavah. Bil sem 65 milijonov let pred sedanjim časom in moral sem najti energijo. Našel sem prazen akumulator časovnega stroja ter ga potegnil ven. Nisem mogel napolniti akumulatorja drugače kot na zelo tvegan način, a bil je moja edina možnost. V ladji sem našel veliko uporabnih stvari, med njimi tudi napravo, ki pretvori toplotno energijo v električno. Napravo sem namestil daleč od ladje na tla in jo povezal s kabli, pri tem sem imel malo težav z dinozavri.

Čez kakšen teden je padel na Zemljo asteroid. Bilo je veliko potresov in temperatura je narasla čez 400 stopinj Celzija. Na srečo sem bil v tem času na ladji, ki je bila klimatizirana. Naprava je ustvarila čez tisoč voltov elektrike in lahko sem odletel tik pred uničenjem. Zaradi meteorjev in prahu sem komaj odletel in prispel na Zemljo v letu 2019, na 25. marec. In zdaj sem lahko napisal spis o svoji dogodivščini.

Miha Zupan

Potovanje s časovnim strojem

V besedilu nastopajo David, Robi, Ana in Miha.

David, Robi, Ana in Miha so bili v šoli in se učili o elektroniki. In tako pade Mihi v glavo neverjetna ideja o časovnem stroju. Po pouku je Miha razložil prijateljem svojo idejo. Skupaj so načrt popravili in izboljšali. In tako se štirje razredni piflarji spravijo na delo.

V trgovini kupijo materiale in gredo v garažo, kjer gradijo svoj izum.

Po dveh mesecih je končno dokončan. Vsi štirje stopijo na veliko ploščad in stroj vklopijo. Naprava se zasveti in otroci se spremenijo v prah. Potujejo skozi čas v prihodnost. Ker je to naprava, jo zgradili štirje otroci v Davidovi garaži, ni šlo brez zapletov. Na bili veliki. Samo Robiju sta se zamenjala palec in mezinec, Ani pa višje kot drugo.

Sanje

Sanje niso le slika v mislih.
Sanje so lahko različnih oblik.

Vsak ima svoje in oblikuje svoj lik.

Eva Štavn

ki so srečo niso se je eno uho sestavilo

Pogledali so okoli, videli so leteče samovozeče avtomobile, ogromne stolpnice in pametne robote; bilo je leto 3022. Mars je bil že polno naseljen in ljudi so že klonirali. Imeli so vesoljske ladje, ki so potovale po vsem vesolju z 252-krat večjo hitrostjo kakor svetloba.

Ko so si otroci ogledali mesto, so se vrnili k teleportu ali časovnemu stroju. Šli so v preteklost v leto 2019. ampak prišlo je do novega zapleta, časovni stroj jih je poslal v drugo dimenzijo, kakor živijo oni – svet, ki se dogaja ob istem času na istem kraju. Tako so ugotovili, da če bi šli nazaj v prihodnost in nato ponovno v preteklost, bi jim uspelo priti v njihov svet. Tako so tudi naredili.

Njihov svet ima dvajset dimenzij. V pravo so prišli ob šestnajstem poskusu in nato uničili stroj, saj jim je povzročil že dovolj težav.

Ana in Robi pa sta postala spet normalna.

Matija Zupan

Vse je mogoče

Mogoče se zdi,
da je možno leteti samo z balonom,
letalom ali s padalom.

A mogoče se zgodi,
da v drugi dimenziji
človek krila dobi.

Mogoče se ne zdi mogoče,
da po prebrani pesmi
svet se spremeni,
a če ljudje stopijo skupaj,
lahko planet podvig naredi.

Kaj v tem podvigu se zgodi,
je odvisno od tega,
kakšne so skrbi,
skrivnosti, želje
posameznikov in skupnosti.

Vse je mogoče,
tudi dotakniti se neba,
ker nazaj ne gre,
je Triglav osvojen vrh sveta.

Eva Štavn

Presenečenje je uspelo

Včeraj je bil materinski dan. Že zelo dolgo sem razmišljala, kaj naj pripravim svoji mami. Po pouku sem nameravala iti v trgovino, a se je moj načrt kmalu spremenil.

Pouk je bil takšen kot ponavadi, med kosilom pa sem sošolke vprašala, če gredo z mano v trgovino. Privolile so. Že sem segla v torbo, da bi vzela denarnico, ko sem okamenela. Preiskala sem prvi žep, nato drugi in nato še tretji. Denarnice ni bilo nikjer. Začela sem paničariti, saj sem ugotovila, da sem jo pozabila doma.

Razmišljala sem, kaj naj naredim, saj nisem imela veliko časa. Odločila sem se, da bom, kakor hitro bom zmogla, šla domov po denarnico. Vprašala sem sošolke, če lahko gredo z mano po denarnico. Zoja, Karin in Nika so privolile.

Na poti smo se tako zabavale in smejale, da smo čisto pozabile na čas. Ko smo prišle do naše hiše, sem pogledala na uro. Postalo me je še bolj strah, da mi ne bo uspelo, saj je bila ura

že dvajset do enih. Hitro sem vzela denarnico. Hitro smo odšle po hribu navzdol. Najprej smo šle v cvetličarno po rože, nato še v papirnico. Mami si že zelo dolgo želi flaminga, zato sem ji kupila plišasto igračo flaminga. Zase sem kupila dva zvezka, saj mi je v starih zmanjkalo prostora.

Zunaj je že skoraj deževalo, zato sem si pripravila dežnik in ga skupaj z rožami odložila na pult v trgovini. Ko sem imela vse, kar sem potrebovala, sem vzela rože in se odpravila domov.

Po poti sem klicala svojo mami, ki ni vedela nič o tem, kar sem načrtovala. Vprašala me je, če imam dežnik, saj bo kmalu začelo deževati. Za trenutek sem postala. Spomnila sem se, da sem ga pustila na pultu v trgovini. Mami sem rekla, da ga imam, da se ne bi jezila name. Tuhtala sem, kaj naj naredim, saj nisem imela veliko časa. Odločila sem se, da bom že kako prišla do dežnika in odšla domov.

Ko sem prišla domov, je bila ura dvajset do dveh. Grozno se mi je mudilo. Hitro sem sprehodila psa in začela vse pripravljati.

Skoraj sem končala, le še kavo sem morala skuhati do konca, ko sem zaslišala avto. Kar zmrazilo me je. Hitro sem skuhalo kavo in ko je mami že

odpirala vrata dnevne sobe, sem se skrila.

Bila je zelo presenečena in vesela, jaz pa prav tako. Objela me je in se mi zahvalila, saj je čisto pozabila, da je materinski dan. Kasneje me je klical ati in mi rekel, da je šel v papirnico, kjer mu je prodajalka dala moj dežnik. Odleglo mi je.

Iz vsega tega sem se naučila, da moram bolj paziti na svoje stvari in si na primer denarnico pripraviti že dan prej, kot jo bom potrebovala. Še vedno pa lahko rečem, da je presenečenje res uspelo.

Neli Ojsteršek, risba Anja Selič

Črke v mojem zvezku oživijo

Mojemu dobremu prijatelju Jožefu Čudesu se je zgodilo, da so črke v njegovem zvezku oživele.

Bil je deževen dolgočasen dan. Jožefu ni bilo treba v šolo, saj je bil bolan. Naslednji teden bi moral biti vprašan slovenščino, zato se je kmalu po zajtrku šel učiti v svojo sobo. Prebral si je nekaj povedi, nakar se

mu je začelo vrteti, zato je legel na posteljo. Po kratkem dremežu se je spet odšel učiti, a takrat se je zgodilo nekaj zelo čudnega. Črke v njegovem zvezku so oživele, začele so skakati sem ter tja po vsej mizi. Jožef se je sprva ustrašil, ko pa je ugotovil, kaj se dogaja, je hitro stekel iz sobe in poklical mamo, naj takoj pride v njegovo sobo. Mama je prišla v njegovo sobo in videla samo popisano mizo. Ko je odšla, so črke spet oživele. Postavile so se v vrsto in napisale, da hočejo le pomagati pri učenju. Kmalu se je vsega naučil, nato je nastopil čas kosila. Med jedjo se je Jožef

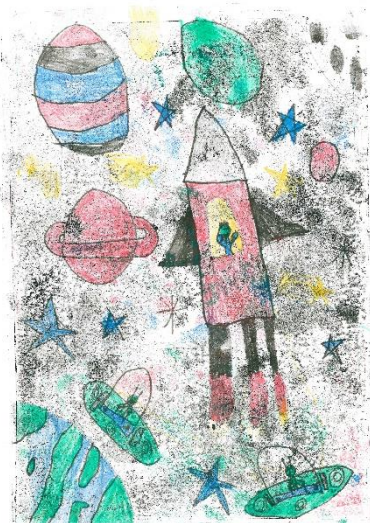
pohvalil, da zna že vse. Mamo je zanimalo, kako se je naučil vse snovi iz zvezka. Jožef ji je povedal vse o teh črkah. Obljubil ji je, da jih bo posnel. Po kosilu je vso snov še enkrat ponovil in posnel črke. Videoposnetek, na katerem so mu črke pomagale pri učenju, je videla tudi mama in končno mu je verjela.

Naslednje jutro se je Jožef počutil bolje, ko pa je odprl zvezek, se ni nič zgodilo, črke od takrat niso nikoli več oživele. Ta dogodek si je zapomnil samo še zaradi videoposnetka, ki ga je posnel.

Niki Čater

Presenečenje je uspelo

Pred dvema letoma je moj oče praznoval rojstni dan. Jaz in moja sestra sva ga hotela čim bolj presenetiti. V Laškem sva vse opravila in potem sva šla k očetu v Šentrupert.

Najprej sva na tlačilko pripela balone in jih napihnila. Seveda jih je veliko počilo in so poleteli v zrak. Takrat sva se tako nasmejala, kot se že dolgo nisva. Ko sva vse napihnila, sva jih razobesila po vsej cesti in na koncu še prilepila sliko.

Nato je bil čas za darilo. Najprej sva v velik zabojnik dala v časopis zavito zapestnico in fige. Nato je še trajalo približno dve uri, da sva natrgala časopis v majhne kroglice in napolnila zabojnik ter ga okrasila.

Potem sem šel delat torto, saj sem sestri rekel, da jo bom sam naredil. Spekel sem palačinke in naredil smetano s čokoladnim namazom. Vsako palačinko sem premazal s smetano in jih zlagal drugo na drugo. Na vrhu sem za jagodami napisal besedo ati. Videti je bila slastno in tudi takšna je bila po okusu.

Po končanem delu sva igrala karte. Teti sva sporočila, naj pokliče, ko bo šel ati od tam, saj je šel k njej po jajca. S sestro sva kar dolgo igrala karte, ko sva zaslišala nepričakovan zvok. Zaslišala sva zvok izpušne cevi. Nisva vedela, ali je dovoljeno takole okraševati z baloni. Mislila sva, da so policisti. Pogledala sva pri enem in pri drugem oknu. Nikjer nisva nič videla. Zelo sva si oddahnila, ko sva videla očetov avto. Ampak nisva imela vsega pripravljenega.

Na najino srečo se je oče dolgo obiral v avtu in sva imela dovolj časa, da sva še pravi čas vse pripravila. Očitno nama je bilo, da je teta pozabila poklicati, za kar se nama je čez nekaj časa tudi opravičila. Dobro, da nisva vrgla puške v koruzo. Ko je oče vstopil, sva na glas pela. Vsako kroglico je posebej moral dajati iz zabojnika. Tako je pisalo v navodilih, ki sem jih zapisal. Presenečenje je res uspelo. Nato smo še pojedli torto in se skupaj veselili. Ne predolgo, saj sem moral naslednji dan zgodaj vstati. Saj veste. Rana ura je zlata ura. Iz tega sem se naučil, da moraš biti pripravljen na vse. Tudi na kaj nepredvidljivega.

Rene Cverle, risba Nik Benkič